

Татары-тъ разбрахъ име-то Петръ; тѣ захва-
нахъ да си шепятъ и да ся оглѣдватъ на около,
обаче нищо не виждахъ.

Петръ, като излезе отъ село-то Ташъ-Авлъ,
подиръ два-дневно-то търсене и распытване, най-
сѣтнѣ улови дырѣж-тъ на похитители-тъ и ги при-
стигна тукъ въ дола, дѣто бѣха пуснали. Полека-лека
изъ шюмакъ-тъ пълзешкомъ, той ся приближи; слага
ся задъ единъ сухъ пнь, и отъ тукъ хваща да
назира, що става и да глѣда, да ли въ тоѣ кыр-
ванъ е Станка или не. Негово-чо любопытство го
не излѣга; неговъ взоръ устремленъ изведиѣжъ
видя и позна згоденицъ-тъ си Станкъ; той ся
растрепера; сърдце му ся силно разигра и сту-
день го потъ побѣ; сега, безъ да угади, той ся исправя,
неговъ поглѣдъ, по случкъ, ся срѣща съ поглѣды-тъ
на милъ-тъ си любовницъ. Выкъ „Петръ“ го съ-
бужда като отъ сънь, той пада заведиѣжъ долу и
влачешкомъ скрива ся въ гжстака.

Татаря-та гузни, не забавихъ ся тукъ много
врѣмя; навпрягахъ коля-та си, бързешкомъ и, една
по една, затулихъ ся изъ кривы-тъ гористы пж-
тища.

Тука като ся скряха, бѣжанецъ-тъ Петръ искокна
изъ Шумалака, дойде и ся спрѣ на онова също